

DE SLEUTELDRAGER – BOEK 3

SLEUTEL TOT Vernietiging

Finlay nam een slok van zijn biertje en zakte onderuit in de terrasstoel. De tuin van Eann was gevuld met de geur van bloemen, gemaaid gras en eten.

'Dus die idioot heeft zijn vriendin met een honkbalknuppel geslagen, van de trap geduwd en toen de politie gebeld met de mededeling dat hij haar zo vond toen hij thuiskwam? En jullie vonden die knuppel, vol met bloed, in de gangkast?' Eann, met een belachelijk bloemetjesschoor over zijn borst, schudde misnoegd zijn hoofd. Met een vork draaide hij de hamburgers om op de spiksplinternieuwe barbecue die hij die middag in allerijl had gekocht.

Finlay had pijn in zijn zij van het lachen gekregen toen zijn vriend hem vertelde dat hij een koelkast vol eten en drinken had, alleen vergeten was om een barbecue aan te schaffen.

Hij had Eann vorige week geholpen met verhuizen naar deze leuke cottage aan de rand van de stad. Van zijn, hun, voormalige woonplaats Pitlochry naar deze aardige, weinig ruige plek in het Zuidwesten van Engeland. Dat had zijn vriend voor hém gedaan. Omdat hij had aangevoeld dat Finlay hem hard nodig had. *Mo Charaid, dank je wel. Ik heb je zeker nodig.*

Iets aan dit huisje met de grote achtertuin vol bloemen, had zijn vriend herinnerd aan thuis. Finlay bestudeerde de bouw en de uitstraling van de cottage en begreep dat wel. *Waarom woon ik niet in zo iets? Waarom heb ik genoeg genomen met dat praktische en saaie appartement?*

'Omdat je hier eigenlijk helemaal niet wilde zijn. Omdat je je verzet tegen die gedwongen detachering.' Na die woorden in zijn hoofd gesproken te hebben, kwam Robyn het huis uit, drukte een kus op zijn mond en gleed elegant in de stoel naast hem. Ze slaakte een diepe zucht en nam een slok van haar witte wijn.

'Onbeleefd om zomaar in iemands gedachten te komen!' Karen hief grinnikend haar eigen glas.

'Is er dan niemand die zijn beschermingsschild opheeft?' Tim boog zich verbaasd over de tafel.

'Ik wel, hoor.' John Ashton, niet voor iedereen zichtbaar, zat ontspannen op een van de nieuwe loungestoelen.

'Zitten jullie nou echt telepathisch met elkaar te praten zonder ons erbij te betrekken?' Claire kwam samen met Norma de keuken uit met dienbladen vol borden en bestek. 'Ik zie dat wel, hoor, die blikken die jullie elkaar toewerpen. Erg onbeleefd. En hebben jullie je beschermingsschild niet op, dan?'

De lachsalvo's die over het terras schalden, maakte dat ze naar Eann grijnsde. 'Tijd om

de kinderen te voeren, schat. Voordat ze rare dingen gaan doen.'

'Ik heb jou en de Jaguar niet horen aankomen.'

Robyn draaide zich met een grimas naar Finlay. 'Dat versterkte instinct van jou! Je hebt wel gelijk, ik heb de Jag bij Wesent laten staan en mijn manager gevraagd om mij een lift hierheen te geven. Kan ik straks met jou mee terugrijden?'

'Eten jullie.' Finlay's zus zette met een grijns een schaal met gegrilde hamburgers op tafel. 'We gaan het niet over auto's hebben, hoor. Dan gaan Robyn en ik ergens anders zitten.'

Robyn pakte een broodje, sneed hem open en belegde het met een hamburger, gebakken ui en tomaat. 'Sorry Norma, je zit daar dan in je uppie. Ik ben dól op auto's.' Ze deed wat ketchup op de hamburger, klapte het broodje dicht en nam een hap.

Finlay verbaasde zich over de licht geïrriteerde blik in de ogen van zijn zus. Hij trok vragend een wenkbrauw op naar Robyn, die haar hoofd schudde. Hij bracht het gesprek terug naar hun moordzaak van die ochtend. 'Het verbaast mij nog steeds dat mensen, met al die films over hoe het er bij de politie aan toegaat, niet snappen hoe het er bij de politie aan toegaat. Die knul raasde dat we geen huiszoeking mochten doen zonder rechterlijk bevel.' Hij nam ook een hap van zijn broodje en mompelde met volle mond: '*Bloody eejit.*'

Eann schoof aan tafel met een schaal gebraden worstjes, een paar visspiesjes waar Karen op af dook en een berg geroosterde groenten. '*Eat, drink and be merry!* Welkom in mijn nieuwe huis. Laten we toasten op imbeciele moordenaars, goede vrienden – zichtbaar of niet – en een tijdje rust.'

Op John na, die geen glas kón heffen, proostte iedereen hartgrondig.